

3.11.2016

Dnro 4709/4/15

Ratkaisija: Oikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Juha-Pekka Konttinen

VAMMAISPALVELULAIN MUKAISESSA PALVELUASUMISESSA PERITTÄVÄT MAKSUT

1

KANTELU

Kantelija arvosteli eduskunnan oikeusasiamiehelle 26.10.2015 osoittamassaan kirjoituksessa A:n kunnan sosiaalitoimen menettelyä miehensä B:n vammaispalvelulain mukaisen palveluasumispäätöksen muuttamista, hoitotarvikkeiden korvaamista ja asiakasmaksujen perimistä koskevassa asiassa.

Kirjoituksen mukaan A:n kunnan sosiaalitoimi alkoi kuntaliitoksen 1.1.2015 jälkeen laskuttaa B:ltä ylläpitomaksun (52 €/kk) lisäksi pesuvoiteen, ruokalappujen ja pesukintaiden hankintakustannukset. Kantelija katsoi, että hoito- ja hygieniatarvikkeiden tulisi olla vaikeavammaiselle asiakkaalle maksuttomia. Kantelija on tyytymätön myös siihen, että B:lle on tehty 27.4.2015 uusi päätös palveluasumisen järjestämisestä.

- - -

3

RATKAISU

3.1

Vammaispalvelulain mukaisen palveluasumisen erityiskustannukset ja asiakasmaksut

3.1.1

Oikeusohjeet

Sosiaalihuoltolain 14 §:n 2 momentin mukaan kunnallisina sosiaalipalveluina on huolehdittava muun muassa vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista. Sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun lain (asiakasmaksulaki) 1 §:n mukaan sosiaalipalveluista voidaan periä maksu palvelun käyttäjältä. Maksu voidaan periä henkilön maksukyvyyn mukaan. Asiakasmaksulain 2 §:n 1 momentin mukaan palveluista perittävä maksu saa olla enintään palvelun tuottamisesta aiheutuvien kustannusten suuruinen.

Asiakasmaksulain 4 §:n 5 kohdan mukaan sosiaalipalveluista ovat maksuttomia muun muassa vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista annetun lain (vammaispalvelulaki) 8 §:n 2 momentissa tarkoitetut palveluasumiseen liittyvät erityispalvelut. Palveluasumisen erityiskustannuksista voidaan kuitenkin periä maksu, jos henkilö saa niihin korvausta muun lain kuin vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista annetun lain nojalla.

Vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista annetun asetuksen (vammaispalveluasetus) 10 §:n 1 momentin mukaan palveluasumiseen kuuluvat asunto sekä asumiseen liittyvät palvelut, jotka ovat välttämättömiä asukkaalle jokapäiväiselle suoriutumiseksi. Pykälän 2 momentin mukaan 1 momentissa tarkoitettuja palveluja voivat olla avustaminen asumiseen liittyvissä toiminnoissa kuten liikkumisessa, pukeutumisessa, henkilökohtaisessa

hygieniassa, ruokataloudessa ja asunnon siivouksessa sekä ne palvelut, jotka tarvitaan asukkaan terveyden, kuntoutuksen ja viihtyvyyden edistämiseksi.

Terveydenhuoltolain 24 §:n mukaan kunnan järjestämisvastuulla oleviin sairaanhoitopalveluihin sisältyvät muun muassa hoitosuunnitelman mukaiset pitkäaikaisen sairauden hoitoon tarvittavat hoitotarvikkeet (esimerkiksi vaipat, katetrit, verensokerimittarit, dialyysivälineet). Asiakasmaksulain 5 §:n mukaan nämä hoitotarvikkeet ovat saajalleen maksuttomia. Terveydenhuoltolain esitöissä (HE 90/2010) todetaan, että hoidon ja sairauden seurannassa tarvittavien hoitotarvikkeiden jakelun terveyskeskuksesta potilaalle tulee aina perustua yksilölliseen tarpeeseen, jonka määrittelee hoitava lääkäri.

3.1.2

Saatu selvitys

Selvityksen mukaan B:n asuminen on järjestetty 2.3.2011 lähtien vammaispalvelulain perusteella tehostetun palveluasumisen yksikössä. Päätöksen mukaan häneltä on peritty palveluasumisesta vuokra sekä ylläpito- ja ateriamaksu.

Kun C:n kunta liitettiin A:n kuntaan 1.1.2015 lukien, maksut ja maksukäytännöt yhdenmukaistettiin asiakkaiden yhdenvertaisen kohtelun vuoksi. Tästä johtuen D:n sosiaali- ja terveyslautakunnan A:n aluejaosto hyväksyi 27.1.2015 pitämässään kokouksessa A:n uudet vanhus- ja vammaispalvelujen tukipalvelumaksut, jotka tulivat voimaan 1.3.2015.

Ylläpitomaksun suuruus C:n kunnan aikana oli 25 euroa/kk, kun A:n kunnassa on vammaispalvelun asumispalvelussa peritty 52 euroa/kk ylläpitomaksua. Henkilökohtaisista hygieniatuotteista C:n kunta ei perinyt erikseen maksua, kun taas A:n kunnassa vammaispalvelun asumispalveluyksiköissä on peritty asiakkaalta ylläpitomaksun lisäksi maksu henkilökohtaisista hygieniatarvikkeista (mm. pesulaput, ruokalaput, henkilökohtaiset ihovoiteet ja henkilökohtaiset pesuaineet).

Selvityksen mukaan uusista asiakasmaksuista on tiedotettu kaikkia hyvinvointikeskuksen asiakkaita ja 24.3.2015 järjestettiin C:n hyvinvointikeskuksessa omaisten ilta, jossa oli mahdollista esittää kysymyksiä asiakasmaksuihin liittyen.

Viranhaltijan päätös 27.4.2015 B:n vammaispalvelulain mukaisesta palveluasumisesta on tehty tilanteessa, jossa C:n kunta liitettiin A:n kuntaan. Päätöksellä tarkistettiin asumispalvelun lakiperuste ja asiakasmaksut, jotka yhdenmukaistettiin kuntaliitoksesta johtuen. Selvityksessä todetaan, että B on saanut päätöksen mukana muutoksenhakuohjeet, mutta hän ei ole hakenut oikaisua päätökseen.

A:n sosiaalitoimen määrittelemä vammaispalveluiden ylläpito- ja tarvikemaksu 52 euroa/kk on tukipalvelumaksu, jonka suuruutta ei määritellä asiakasmaksulaissa. Tukipalvelumaksu on kunnan määrittelemä maksu, joka on enintään palvelun omakustannushinta. Maksu sisältää pesu- ja puhdistusaineet, siivousvälineet- ja aineet, wc- ja talouspaperit sekä muut kodinmateriaalit ja tarvikkeet. Selvityksestä ilmenee, että ylläpitomaksu voi sisältää myös kuluja siivouksesta, vaatehuollosta ja saunan käytöstä.

Selvityksen mukaan ylläpitomaksuun kuulumattomista henkilökohtaisen hygienian hoitoon tarvittavista tuotteista asiakkailta peritään maksu, koska ne eivät ole terveydenhuoltolain perusteella korvattavia hoitotarvikkeita. Tehostetun asumispalveluyksiköiden toimintatapana on tilata terveydenhuoltolain perusteella korvattavat hoitotarvikkeet ja ei-korvattavat henkilökohtaiset hygieniatuotteet samalla kertaa. Tarvikkeet tilataan kolmen kuukauden tarvetta varten, jolloin

vältytään kuljetuskustannuksilta. Vaihtoehtoisesti asiakas voi ostaa henkilökohtaiseen hygieniaan tarvittavat tuotteet itse.

3.1.3

Arviointi

B:lle on 27.4.2015 tehdyn viranhaltijan päätöksen mukaan myönnetty vammaispalvelulain perusteella palveluasuminen C:n hyvinvointikeskuksessa. Päätöksen mukaan asiakkaalta peritään seuraavat asiakasmaksut: vuokra 384,90 euroa/kk, ateriat 14,30 euroa/pv, ylläpitomaksu 52 euroa/kk. Lisäksi asiakas maksaa itse lääkkeet ja henkilökohtaiset hygieniatarvikkeet. Päätöksessä todetaan, että palvelut ovat maksuttomia asiakasmaksulain 4 §:n perusteella.

Asiassa on kysymys siitä, voidaanko asiakkaalta periä vammaispalvelulain mukaisessa palveluasumisessa ylläpitomaksuksi nimettyyn asiakasmaksuun liittyviä kuluja ja kuuluuko kunnan korvata henkilökohtaisista hygieniatarvikkeista aiheutuvat kustannukset.

Kuten edellä on todettu, vammaispalveluasetuksen 10 §:n mukaan palveluasumiseen kuuluvat asunto sekä asumiseen liittyvät palvelut, jotka ovat välttämättömiä asukkaalle jokapäiväiselle suoriutumiseksi. Tässä tarkoitettuja palveluja voivat olla avustaminen asumiseen liittyvissä toiminnoissa kuten liikkumisessa, pukeutumisessa, henkilökohtaisessa hygieniassa, ruokataloudessa ja asunnon siivouksessa sekä ne palvelut, jotka tarvitaan asukkaalle terveyden, kuntoutuksen ja viihtyvyyden edistämiseksi. Asiakasmaksulain 4 §:n mukaan nämä palvelut ovat saajalleen maksuttomia.

Lainsäädännössä tai lain esitöissä ei ole tarkemmin määritelty mitä näillä palveluasumisen erityispalveluilla on tarkoitettu. On mahdollista siten katsoa, että lain tarkoittamia maksuttomia erityispalveluja ovat kaikki ne palvelut ja tukitoimet, jotka edesauttavat hakijan selviytymistä kotona hakijan vamman ja siitä aiheutuva tarve huomioon ottaen. Oikeuskäytännössä on katsottu, että vammaispalvelulain mukaista palveluasumista järjestettäessä maksuttomia erityispalveluja ovat myös niin sanotut normaalipalvelut esimerkiksi kotipalvelut (esim. KHO 25.9.1995 T 3805) ja kotona asumisen mahdollistava kotisairaanhoido ja palvelutalossa järjestetty akuutti sairaanhoido (esim. KHO 1.9.2008 T 2094).

Totean, että mikäli järjestetty palvelu ei liity palveluasumisen järjestämiseen, voidaan palvelusta periä maksu. Palveluasumista järjestettäessä voidaan periä kaikki ne maksut, jotka normaalistikin ihmisille asumisestaan aiheutuvat esimerkiksi vuokra, sähkö- ja vesimaksut sekä muut elinkustannukset, kuten ruoka.

Oikeuskäytännössä (Turun hallinto-oikeus 16.02.2012 T 12/0098/2) on katsottu, että vammaispalvelulain perusteella järjestetyssä palveluasumisessa tavanomaisiin elinkustannuksiin kuuluvia kuluja, joista voitiin periä asiakasmaksu (ylläpitomaksu), olivat muun muassa wc- ja talouspaperit, siivousaineet, -välineet ja -tarvikkeet, pyykinpesuaineet, yhteiset lehdet sekä yhteisten tilojen tv-lupa ja tv:n käyttö. Hallinto-oikeus katsoi, että nämä ylläpitomaksun perusteeksi esitetyt kulut eivät olleet palveluasumiseen liittyviä maksuttomia erityispalveluja. Hallinto-oikeus totesi, että asiakasmaksu saa olla kuitenkin enintään aiheutuneiden kustannusten määrä. Lisäksi kunnan oli maksua määrättäessä selvitettävä aiheutuneiden kulujen todellinen suuruus ja otettava huomioon, mitkä näistä ylläpitomaksulla katetuista tarvikkeista ja palveluista ovat olleet henkilön käytettävissä.

Saamani selvityksen mukaan A:n sosiaalitoimen päättämä ylläpito/tarvikemaksu 52 euroa/kk sisältää pesu- ja puhdistusaineet, siivousvälineet- ja aineet, wc- ja talouspaperit sekä muut kodinmateriaalit ja tarvikkeet. Näkemykseni mukaan edellä mainittujen tarvikkeiden ja välinei-

den hankinnasta ja käytöstä aiheutuvat kustannukset ovat sellaisia tavanomaisia elinkustannuksia, joista kunta on voinut harkintavaltansa puitteissa periä asiakasmaksun.

A:n sosiaalitoimen selvityksestä ilmenee, että ylläpitomaksu voi sisältää myös siivous- ja vaatehuoltopalveluja sekä saunamaksun. Käytettävissäni olevan selvityksen perusteella jää kuitenkin epäselväksi, kuuluuko B:lle määrättyyn ylläpitomaksuun esimerkiksi siivous- ja vaatehuoltopalveluja vai pelkästään edellä mainittuja tarvike- ja välinekustannuksia. Tyydyn tältä osin toteamaan, että siivous- ja vaatehuoltopalvelut voivat olla vammaispalvelulain mukaiseen palveluasumiseen liittyviä erityispalveluja, jotka ovat saajalleen maksuttomia.

Saamastani selvityksestä ei ilmene, onko B:lle määrättyllä ylläpitomaksulla katettujen tarvikkeiden ja palveluiden käyttöä ja kulutusta arvioitu asiakaskohtaisesti yksilöllisen tarpeen mukaisesti.

Asiakasmaksulain 2 §:n mukaan palveluista perittävä maksu saa olla enintään palvelun tuottamisesta aiheutuvien kustannusten suuruinen.

Korostan, että maksua määrättäessä on aina selvitettävä aiheutuneiden kulujen todellinen suuruus. Asiakasta ei voi velvoittaa maksamaan palveluasumisessa kuukausittain tiettyä summaa sellaisista tarvikkeista ja välineistä, joita hänen ei tosiasiallisesti tarvitse käyttää tai joita hän ei tosiasiaassa käytä. Kunta voi maksua määrättäessä ottaa huomioon asiakkaan todelliseen käyttöön perustuvat kustannukset. Näkemykseni mukaan asiakkaalla tulee olla myös halutessaan mahdollisuus hankkia vammaispalvelulain mukaisen palveluasumiseen kuulumatomat palvelut, tarvikkeet ja välineet itse omalla kustannuksellaan.

Kiinnitän A:n sosiaalitoimen huomiota edellä asiakasmaksun määräämisestä ja vammaispalvelulain mukaiseen palveluasumiseen liittyvien erityispalvelujen maksuttomuudesta sanottuun. Totean, että viime kädessä tuomioistuin arvioi B:lle määrätyn asiakasmaksun perusteen ja määrän lainmukaisuuden.

B:n palveluasumista koskevaan päätökseen 27.4.2015 on kirjattu, että asiakas maksaa itse lääkkeet ja henkilökohtaiset hygieniatarvikkeet. Saamani selvityksen mukaan henkilökohtaisen hygienian hoitoon tarvittavista tuotteista (mm. pesulaput, ruokalaput, henkilökohtaiset ihovoiheet ja henkilökohtaiset pesuaineet) asiakkailta peritään maksu, koska kyseessä eivät ole terveydenhuoltolain perusteella korvattavat hoitotarvikkeet. Tehostetun asumispalveluyksiköiden toimintatapana on tilata terveydenhuoltolain perusteella korvattavat hoitotarvikkeet ja ei-korvattavat henkilökohtaiset hygieniatuotteet samalla kertaa. Tarvikkeita tilataan kolmen kuukauden tarvetta varten, jolloin vältetään kuljetuskustannuksilta. Totean, että hoitaessaan tarvikkeiden tilauksen edellä mainitulla tavalla, kunta voi laskuttaa henkilökohtaisista hygieniatarvikkeista vain toteutuneeseen kulutukseen perustuneet kustannukset. Koska selvityksen mukaan asiakas voi vaihtoehtoisesti hankkia nämä henkilökohtaiset hygieniatarvikkeet myös itse, asia ei tältä osin anna minulle aihetta enempiin toimenpiteisiin.

Totean vielä asiakasmaksua koskevan muutoksenhaun osalta seuraavan.

Asiakasmaksulain 15 §:ssä säädetään muutoksenhausta potilaalle tai asiakkaalle määrättyyn asiakasmaksuun. Säännöksen mukaan maksua koskevaan viranhaltijan päätökseen ei saa valittamalla hakea muutosta. Jos maksuvelvollinen on tyytymätön viranhaltijan päätökseen, hänellä on oikeus saattaa viranhaltijan päätös sen toimielimen päätettäväksi, jonka alainen päätöksen tehnyt viranhaltija on. Edelleen toimielimen päätökseen voidaan hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen.

A:n sosiaalitoimen selvityksestä ilmenee, ettei B ole hakenut muutosta 27.4.2015 viranhaltijan tekemään palveluasumisen järjestämistä ja asiakasmaksua koskevaan päätökseen.

Asiakasmaksulain 11 §:ssä on säädetty maksun alentamisesta ja sen perimättä jättämisestä. B:llä on halutessaan mahdollisuus saattaa hänelle määrätty asiakasmaksu uudelleen arvioitavaksi sosiaalitoimelle osoitetulla hakemuksella. Hakemuksen johdosta sosiaalihuollon asiakkaalla on oikeus saada oikaisuvaatimuskelpoinen viranhaltijan päätös. Päätökseen tyytymättömällä on oikeus hakea oikaisua päätökseen siihen liitetyn oikaisuvaatimusohjeen mukaisella tavalla sosiaalihuollosta vastaavalta toimielimeltä. Toimielimen päätöksestä on mahdollisuus valittaa hallinto-oikeuteen.

Eduskunnan oikeusasiamies ei voi muuttaa viranomaisen tekemiä ratkaisuja, eikä toimia ylimääräisenä muutoksenhakuelimenä. Sosiaalihuollon asiakkaan tulee ensisijaisesti turvautua muutoksenhakukeinoihin, mikäli hän katsoo viranomaisen ratkaisun olevan lainvastainen tai muutoin virheellinen. Oikeusasiamies ei voi ottaa kantaa mahdollisten hakemusten tai muutoksenhakujen menestymiseen.

Maksuvelvollinen voi hakea muutosta maksua koskevaan päätökseen myös verojen ja maksujen täytäntöönpanosta annetun lain 9 §:ssä tarkoitetulla perustevalituksella, mikäli hän katsoo, että maksu on määrätty lakia virheellisesti soveltaen tai maksuunpantu virheellisesti. Perustevalitus osoitetaan hallinto-oikeudelle ja valitus on tehtävä viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen vuoden alusta lukien, jona maksukin on määrätty.

Asia voidaan saattaa vireille myös hallintoriita-asiana hallinto-oikeudelle toimitettavalla hakemuksella. Hallintolainkäyttölain (586/1996) 69 §:n 1 momentin mukaan julkisoikeudellista maksuvelvollisuutta tai muuta julkisoikeudellisesta oikeussuhteesta aiheutuvaa velvollisuutta tai oikeutta koskevan riidan, johon haetaan viranomaisen ratkaisua muuten kuin muutoksenhakuotteitse, käsittelee hallinto-oikeus.

Totean vielä tässä yhteydessä seuraavan tuomioistuinmaksulaissa säädettyistä oikeudenkäynti- ja hakemusmaksuista, joita tuomioistuimissa peritään korvauksena asian käsittelystä ja suoritetuista toimenpiteistä. Tuomioistuinmaksulain 5 §:n mukaan maksua ei peritä yksityishenkilön vireille panemissa sosiaalihuoltolaissa eikä terveydenhuoltolaissa tarkoitettua palvelua tai etuutta koskevissa asioissa. Näin ollen esimerkiksi vammaispalvelulain mukaista palvelua tai tukitoimeja koskevan muutoksenhakuasian käsittely hallintotuomioistuimissa on maksutonta. Maksuttomuus ei kuitenkaan koske sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuja, joten muutoksenhakuasian käsittelystä hallinto-oikeudessa peritään oikeudenkäyntimaksua 250 euroa. Tuomioistuinlain 7 §:ssä on säädetty maksusta vapauttamisen edellytyksistä. Lain 9 §:n mukaan oikeudenkäyntimaksua ei peritä, jos hallinto-oikeus muuttaa valituksenalaista päätöstä muutoksenhakijan eduksi.

3.2.

Palveluasumista koskevan päätöksen tarkistaminen

Kantelija on tyytymätön myös siihen, että B:lle on tehty 27.4.2015 uusi päätös palveluasumisen järjestämisestä C:n hyvinvointikeskuksessa, vaikka hakemusta asian uudelleen käsittelemiseksi ei ole tehty, eikä B:n olosuhteissa ole tapahtunut muutosta.

Saadun selvityksen mukaan uuden päätöksen tekeminen perustui A:n ja C:n kuntaliitokseen ja siihen, että siirtymävaiheessa haluttiin tarkistaa asumispalvelupäätöksen lakiperuste (vammaispalvelulaki vai sosiaalihuoltolaki). Selvityksen mukaan myös asiakasmaksujen muutoksen vuoksi päätöksen tekemiseen oli perusteita.

Arvioin asiaa seuraavasti.

Hallintolain 6 §:n mukaan viranomaisen on kohdeltava hallinnossa asioivia tasapuolisesti ja käytettävä toimivaltaansa yksinomaan lain mukaan hyväksyttäviin tarkoituksiin. Viranomaisen toimien on oltava puolueettomia ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Niiden on suojattava asiakkaan oikeutettuja odotuksia.

Edellä mainittu hallintolain säännös sisältää niin sanotun luottamuksensuojaperiaatteen. Luottamuksensuojaperiaatteen keskeisenä sisältönä on, että sosiaalihuollon asiakkaan tulee voida luottaa viranomaisen toiminnan oikeellisuuteen, virheettömyyteen ja viranomaisten tekemien hallintopäätösten pysyvyyteen. Luottamuksensuojaperiaatteella tarkoitetaan myös sitä, että hallintopäätöksen pysyvyyden johdosta viranomainen ei voi yleensä ilman asianosaisen henkilön omaa suostumusta peruuttaa asianosaiselle myöntämäänsä oikeutta tai etuutta tai edes vähentää sitä, ellei lailla ole erikseen säädetty esimerkiksi palvelun tai tukitoimen edellytysten tarkistamisesta.

Oikeuskirjallisuudessa (Räty, Vammaispalvelut 2010 s. 82) todetaan, että mikäli palvelun myöntämisen edellytykset ovat kokonaan lakanneet tai ne ovat oleellisilta osin muuttuneet, päätöstä voidaan luottamuksensuojasta huolimatta tarkistaa. Voimassa olevia päätöksiä voidaan siis muuttaa edunsaajan vahingoksi, jos perusteet muutoksille löytyvät henkilön yksilöllisten olosuhteiden selkeistä muutoksista tai hänen antamistaan virheellisistä tiedoista. Oikeuskäytännöstä (KHO 22.12.2005 T 3546 ja KHO 7.3.2006 T 481) ilmenevällä tavalla edunsuovia päätöksiä voi olla mahdollista muuttaa myös asiakkaalle epäedulliseen suuntaan silloin, kun asiakkaan olosuhteissa on tapahtunut palvelun järjestämiseen ja myöntämisedellytyksiin vaikuttavia muutoksia.

Mikäli edunsuovaan hallintopäätökseen puututaan uudella päätöksellä, on päätös annettava asiakkaalle tiedoksi oikaisuvaatimusohjeineen, jotta asiakkaalla on halutessaan mahdollisuus hakea päätökseen oikaisua.

Saamani selvityksen mukaan B:lle 2.3.2011 tehty palveluasumista koskeva päätös on tarkistettu 27.4.2015. Tässä yhteydessä vammaispalvelulain perusteella järjestetyn palveluasumisen sisältöön tai järjestämistapaan ei ole tehty muutoksia, vaan B:lle on edelleen myönnetty palveluasuminen C:n hyvinvointikeskuksessa. Uudella viranhaltijan päätöksellä asiakasmaksujen määrä on tarkistettu D:n sosiaali- ja terveystalokunnan 27.1.2015 vahvistamien asiakasmaksujen mukaisiksi. B ei ole hakenut oikaisua viranhaltijan päätökseen oikaisuvaatimusohjeen osoittamalla tavalla.

Oikeusasiamies ei voi muuttaa viranomaisen päätöstä. Muutoksen hakemiseksi on käytettävä edellä kohdassa 3.1.3 selostettuja oikeussuojakeinoja. Tämän vuoksi asia ei tältä osin johtanut toimenpiteisiin.

4

TOIMENPITEET

Kiinnitän A:n kunnan sosiaalitoimen huomiota edellä kohdassa 3.1 sanottuun. Tässä tarkoituksessa lähetän tästä päätöksestäni jäljennöksen A:n kunnan sosiaalitoimelle (D:n sosiaali- ja terveystalokunnan).